

Daniels bok - nummer ett hundre og førtisju

Religiøse bevegelsers rolle i utformingen av amerikansk politikk: Fra Pat Robertson til Christian Coalition

Jeff Pippenger

2024-03-20

Vi avsluttet den forrige artikkelen med følgende avsnitt:

«Den undergjørende kraft som blir åpenbart gjennom spiritualismen, vil utøve sin innflytelse mot dem som velger å adlyde Gud framfor mennesker. Budskap fra åndene vil erklære at Gud har sendt dem for å overbevise dem som forkaster søndagen, om deres villfarelse, idet de hevder at landets lover bør adlydes som Guds lov. De vil beklage den store ugudeligheten i verden og slutte seg til de religiøse lærernes vitnesbyrd om at moralens forfalne tilstand skyldes vanhelligelsen av søndagen. Stor vil den harme være som blir vakt mot alle som nekter å godta deres vitnesbyrd.» The Great Controversy, 589, 590.

«Religiøse læreres vitnesbyrd om at moralens fornedrede tilstand er forårsaket av vanhelligelsen av søndagen,» er et veimerke i den historien som leder til håndhevelsen av soltilbedelsen i De forente stater. Pat Robertson, den amerikanske tv-evangelisten og grunnleggeren av Christian Broadcasting Network (CBN) og Christian Coalition, stilte som presidentkandidat i De forente staters republikanske primærvalg i 1988. Robertsons valgkamp var fokusert på å mobilisere konservative kristne velgere og å fremme sosiale og moralske saker i samsvar med hans evangelikale overbevisninger. Ved endens tid i 1989, i historien til den første av de åtte siste presidentene, stilte lederen og grunnleggeren av Christian Coalition som presidentkandidat. Reagans presidenthistorie er et forbilde på historien til den siste republikanske presidenten.

Guds dommer er i ferd med å frembringe de forhold som oppfyller det foregående avsnittet fra The Great Controversy, og som løper parallelt med arbeidet til Christian Coalition. Christian Coalition oppstod for å ta opp de moralske og sosiale problemer som søster White påpeker er uløselige for dem som holder regjeringens tømmer. Christian Coalition representerer, i Reagans historie, en lignende bevegelse i den aller nærmeste fremtid. Profetisk ble Christian Coalition forbilledlig fremstilt ved National Reform Movement under søndagslovkrisen knyttet til Blair Bills på 1880- og 1890-tallet. National Reform Movement ble dannet i 1888, og søster White tok uttrykkelig opp denne bevegelsen i sine skrifter.

«En stor krise venter Guds folk. En krise venter verden. Den mest skjellsettende strid gjennom alle tidsaldre står nå like foran oss. Hendelser som vi i mer enn førti år, på den profetiske ords autoritet, har erklært å være forestående, finner nå sted for våre øyne. Allerede er spørsmålet om et tillegg til Grunnloven som innskrenker samvittighetsfriheten, blitt fremmet for nasjonens lovgivere. Spørsmålet om å håndheve søndagshelligholdelse er blitt et anliggende av nasjonal interesse og betydning. Vi vet godt hva utfallet av denne bevegelsen vil bli. Men er vi rede for det som kommer? Har vi trofast oppfylt den plikt Gud har betrodd oss, nemlig å advare folket om den fare som ligger foran dem?»

«Det er mange, selv blant dem som er engasjert i denne bevegelsen for håndhevelse av søndagshelligholdelse, som er blindet for de følgene denne handlingen vil få. De ser ikke at de retter et direkte slag mot religionsfriheten. Det er mange som aldri har forstått Bibelens sabbats krav og det falske grunnlaget som søndagsinstitusjonen hviler på. Enhver bevegelse til fordel for religiøs lovgivning er i virkeligheten en innrømmelse overfor pavedømmet, som gjennom så mange tidsaldre uavlatelig har ført krig mot samvittighetsfriheten. Søndagshelligholdelse skylder sin eksistens som en såkalt kristen institusjon til «lovløshetens hemmelighet»; og håndhevelsen av den vil være en faktisk anerkjennelse av de prinsipper som utgjør selve hjørnesteinen i romerkirken. Når vår nasjon i den grad skal fornekte sitt styres grunnprinsipper at den vedtar en søndagslov, vil protestantismen ved denne handlingen rekke hånden til pavedømmet; det vil ikke være noe annet enn å gi liv til det tyranni som lenge ivrig har speidet etter sin anledning til igjen å bryte fram i aktiv despotisme.»

Den nasjonale reformbevegelsen, som utøver den religiøse lovgivnings makt, vil, når den er fullt utviklet, åpenbare den samme intoleranse og undertrykkelse som har rådet i tidligere tidsaldre. Menneskelige råd tiltok seg da guddommens prerogativer og knuste under sin despotiske makt samvittighetsfriheten; og fengsling, landsforvisning og død fulgte for dem som motsatte seg deres påbud. Dersom pavedømmet eller dets prinsipper igjen blir gitt makt gjennom lovgivning, vil forfølgelsens bål på ny bli opptent mot dem som ikke vil ofre samvittigheten og sannheten av hensyn til folkelige villfarelser. Dette onde står på terskelen til å bli virkeliggjort.

«Når Gud har gitt oss lys som viser farene foran oss, hvordan kan vi stå rene for hans åsyn dersom vi forsømmer å sette inn enhver anstrengelse som står i vår makt for å legge dette fram for folket? Kan vi være tilfreds med å la dem møte dette betydningsfulle spørsmålet uten advarsel?»

«Foran oss ligger utsikten til en fortsatt kamp, med fare for fengsling, tap av eiendom og endog av selve livet, for å forsvare Guds lov, som gjøres ugyldig ved menneskers lover. I denne situasjonen vil verdslig klokskap tilråde en ytre etterlevelse av landets lover for fredens og harmoniets skyld. Og det er noen som til og med vil anbefale en slik handlemåte ut fra Skriften: «Enhver sjel være de høyere makter underordnet De makter som er, er innsatt av Gud.»»

«Men hva har vært Guds tjeneres fremgangsmåte i tidligere tider? Da disiplene forkynte Kristus og Ham korsfestet etter Hans oppstandelse, påla myndighetene dem ikke å tale mer eller undervise i Jesu navn. «Men Peter og Johannes svarte og sa til dem: Om det er rett i Guds øyne å lyde dere mer enn Gud, døm selv. For vi kan ikke annet enn tale om det vi har sett og hørt.» De fortsatte å forkynne det gode budskap om frelse ved Kristus, og Guds kraft vitnet om budskapet.» Testimonies, bind 5, 711–713.

Guds dommer er i ferd med å frembringe et miljø innenfor den sosiale, økonomiske og religiøse sfære i Amerikas forente stater, som frembringer den logikk at religiøse ledere begynner å kalle til en gjenopplivelse av den offentlige moral, slik dette ble forbildet i 1880- og 1890-årene, og deretter igjen i historien om den presidenten som markerte endetidens begynnelse i 1989. «En stor krise venter Guds folk. En krise venter verden.» Søster White stiller to spørsmål: «Når Gud har gitt

oss lys som viser de farer som ligger foran oss, hvordan kan vi stå rene i Hans åsyn dersom vi forsømmer å sette inn enhver anstrengelse som står i vår makt for å bringe dette frem for folket? Kan vi være tilfredse med å la dem møte dette skjebnesvangre spørsmålet uten forvarsel?»

Hvilket lys har det vært som har vist farene foran oss, og dersom det ikke har vært noe lys, hvordan kunne en kjærlig Gud holde sitt folk ansvarlig for ikke å ha framført et advarselsbudskap, dersom de aldri hadde hørt det advarselsbudskapet? Kjære leser, du vil bli holdt ansvarlig for det lyset som er framstilt ved disse artiklene.

De spesifikke beskrivelsene av kjennetegnene ved den demokratiske dragemakten, den republikanske falske profet-makten, pavemakten, islam og den laodikeiske adventistkirken, så vel som det bokstavelige Israel, i disse artiklene vil av myndighetene bli betraktet som hatefulle ytringer, men de er budskapet fra Guds Ord, stadfestet ved metodologien linje på linje, og disse linjene roper ut at Guds dommer står i ferd med å tilta og eskalere i hyppighet.

Profetisk sett har den kristne koalisjonen som kom sammen i historien like før endetiden i 1989, en mer betydningsfull anvendelse enn bare parallellen til 1880- og 1890-årene. I avsnittet vi nettopp siterte fra Søster White, identifiserer hun spiritualismen som én av to måter Satan tar verden til fange på, og bruker deretter noen ord på å omtale de miraklene han vil utføre.

Etter valget i 1988, altså etter Christian Coalitions ankomst, var det en enorm manifestasjon av satanske mirakler i dragens sfære, dyrets sfære og den falske profets sfære. Det er viktig å plassere disse fenomenene korrekt, for de typifiserer Satans ankomst, idet han utgir seg for å være Kristus, etter den snart kommende søndagsloven i Amerikas forente stater.

Innen katolisismen så verden på 1990-tallet hvordan åpenbaringene av den såkalte jomfru Maria fant sted, ledsaget av mirakler med blødende statuer av helgener, mirakler med åpenbaringer på himmelen, regn av blomsterblader fra skyfrie himler, og andre absurde sataniske mirakler. Pilegrimsreiser med tusenvis av mennesker fra hele verden ble i disse tider foretatt av massene, dratt inn i de villfarelser som ble frembrakt ved disse hendelsene. Bøker ble skrevet om dem, journalister gransket dem, tidsskrifter som Time og Newsweek viste disse tingene på sine forsider.

I dragens rike manifesterte de hinduistiske statuene i India sataniske mirakler ved at statuene drakk skjeer eller glass med drikkoffer som ble holdt opp til statuenes munn. Fenomenet, som begynte i én liten landsby i India, spredte seg, lik froskene i Egypt, over hele landet. BBCs fjernsynsnyheter ga en kommentar til fenomenet, og nærmest som en ettertanke reiste BBC-reporteren på fjernsyn spørsmålet: «Jeg undrer på hva som ville skje dersom vi i morgen dro til museet i London og tilbød en av de hinduistiske statuene et glass melk?» Kveldsnyhetene neste dag viste den samme reporteren ved museet i London, og mens kameraene rullet, tilbød han den store hinduistiske statuen et glass melk. Da glasset berørte statuens lepper, ble melken øyeblikkelig sugd inn i statuen.

Innenfor spiritualismen i de amerikanske indianerprofetiene ble den hvite bøffelen kjent som «Miracle» født 20. august 1994 på gården til Dave og Valerie Heider nær Janesville, Wisconsin. Miracle ble født med hvit pels, og hennes fødsel ble av noen betraktet som en oppfyllelse av en

indianerprofeti. I ulike indianertradisjoner blir fødselen av en hvit bøffel sett som en hellig og betydningsfull hendelse, som symboliserer enhet, fred og åndelig fornyelse. Miracle fikk stor oppmerksomhet og ble et symbol på håp og åndelig betydning for mange mennesker. Profetien om den hvite bøffelen spores tilbake og er direkte knyttet til den amerikanske urbefolkningens spiritualistiske religions mest hellige relikvie, for det er i den opprinnelige fortellingen om den hvite bøffelen at «piece pipe» ble introdusert i kulturen.

I 1994, innenfor den falske profetens sfære i det frafalne protestantisme, begynte Holy Laughter-bevegelsen, også kjent som Toronto Blessing, i januar 1994 i Toronto Airport Vineyard Church (nå kjent som Catch The Fire Toronto) i Toronto, Ontario, Canada. Det var under en serie vekkelsesmøter ledet av pastorene John og Carol Arnott at fenomenet med ukontrollerbar latter, sammen med andre manifestasjoner som skjelving, gråt og det å falle om, eller å etterligne dyr og dyreløyer (ofte omtalt som å bli «slått ned i Ånden» eller «beruset i Herren»), begynte å forekomme blant menighetsmedlemmene.

Latteren og andre manifestasjoner ble av deltakerne tilskrevet Den hellige ånds nærvær og gjerning, noe som førte til at betegnelsen «hellig latter» ble brukt for å beskrive fenomenet. Vekkelsesmøtene i Toronto Airport Vineyard Church tiltrakk seg oppmerksomhet og besøkende fra hele verden, noe som førte til at bevegelsen spredte seg til andre menigheter og lokalsamfunn. Folk kom fra hele verden for å oppleve latteren, og når de vendte tilbake til sine hjemmemenigheter, begynte disse menighetene ofte deretter å manifestere de samme demoniske manifestasjonene.

Pat Robertson grunnla Christian Broadcasting Network (CBN) i 1960. CBN var et av de første fjernsynsnettverkene viet til kristen programvirksomhet, og det spilte en betydelig rolle i veksten av den kristne kringkastingsindustrien i USA. Gjennom årene har CBN utvidet sin rekkevidde og innflytelse gjennom fjernsyn, radio og digitale medier, og blitt en av de største kristne medieorganisasjonene i verden.

I 1988 grunnla han Christian Coalition og stilte som kandidat til presidentembetet i De forente stater. Hans trosoppfatninger kan føres tilbake til National Reform Movement og Lord's Day Alliance. Begge disse organisasjonene ble grunnlagt i 1888 og tok til orde for ulike sosiale reformer basert på kristne prinsipper, deriblant forbud mot alkohol, kvinners stemmerett og overholdelsen av sabbaten (søndag) som en dag for hvile og tilbedelse. Bevegelsen var påvirket av evangelikal protestantisme og søkte å etablere en «kristen nasjon» ledet av bibelske prinsipper. Robertson representerte de samme prinsippene som både National Reform Movement og Lord's Day Alliance. Av den grunn grunnla han også Regent University.

Pat Robertson grunnla Regent University i 1977, i samsvar med den katolske læren som William Miller så frimodig motsatte seg. Katolisismen og det frafalne protestantismen benytter en satanisk bibelsk metodologi som blant andre uvigslende frukter frembringer troen på at det skal være tusen år med fred før Jesus faktisk vender tilbake. Robertson tror at hans universitet utdanner menn og kvinner til å være dem som skal styre Kristi tusenårige regjering under det bibelske millennium. Betegnelsen «regent» betyr en som handler som representant eller stedfortreder for en hersker eller

monark som befinner seg utenlands.

Før endens tid i 1989, med begynnelse senest i 1960, trådte de moderne motstykkene til de organisasjonene som presset på for søndagslovgivning i 1888, inn på historiens scene. Etter 1989 rystet sataniske manifestasjoner alle tre elementene i dragens, dyrets og den falske profets religiøse sfære. Jesus identifiserer alltid slutten på en ting med begynnelsen på en ting, og 1989, «endens tid» i vers førti i Daniel elleve, innleder en profetisk periode som avsluttes ved den snart kommende søndagsloven i vers førtien. Når den søndagsloven kommer, fremtrer Satan for å «utgi seg for» Kristus, og hans kronende bedragshandling begynner, med mirakler og helbredelser.

Historien som innleder den profetiske perioden, identifiserer et verk av en frafallen protestantisk bevegelse som leder til søndagsloven, hvilket ble forbildet ved 1989, begynnelsen på denne perioden. I 1989 falt «muren» til «jernteppet», og ved slutten av denne perioden faller «skillemuren mellom kirke og stat». Begynnelsen av perioden markerer de to første presidentene blant de åtte siste presidentene. Begynnelsen markerer pavedømmets seier over sin fiende, ateismen i Sovjetunionen, og den siste markerer pavedømmets seier over sin fiende, protestantismen i USA. Begynnelsen identifiserer den første av disse åtte presidentene (en republikaner), som slår hånd med Bibelprofetiens antikrist, og avslutningen markerer den siste av disse åtte presidentene som slår hånd med Bibelprofetiens antikrist. Den første presidenten forstås å være ansvarlig for å rive ned muren, og den siste er den som skal bygge muren.

I 1960, og frem til endetiden i 1989, begynte den moderne nasjonale reformbevegelsen. Etter valget begynte sataniske mirakler. Før søndagsloven vil den endelige manifestasjonen av de nasjonale reformatorene igjen løfte sitt politiske hode. Ved søndagsloven er tiden kommet for Satans forunderlige virksomhet. Forut for søndagsloven vil det, av profetisk nødvendighet, måtte komme dommer som ikke bare fjerner De forente staters nasjonale velstand, men disse dommene vil, av profetisk nødvendighet, måtte være så alvorlige og fryktinngytende at den logikken blir etablert som åpner for at de i den endelige nasjonale reformbevegelsen, de kristne nasjonalistene, kan identifisere årsaken til disse dommene som de borgere som vanhelliger det de kaller Herrens dag.

Vi vil fortsette denne studien i neste artikkel.

«Dersom vårt folk fortsetter i den sløve holdning som de har befunnet seg i, kan Gud ikke utgyte sin Ånd over dem. De er uforberedt til å samarbeide med ham. De er ikke våkne for situasjonen og innser ikke den truende fare. De burde nå, som aldri før, føle sitt behov for årvåkenhet og samordnet handling. »

«Den særegne gjerningen til den tredje engel er ikke blitt sett i sin betydning. Gud hadde til hensikt at Hans folk skulle være langt foran den posisjon de inntar i dag. Men nå, når tiden er kommet for at de skal tre i virksomhet, har de en forberedelse å gjøre. Da de nasjonale reformatorene begynte å fremme tiltak for å innskrenke religionsfriheten, burde våre ledende menn ha vært våkne for situasjonen og burde ha arbeidet alvorlig for å motvirke disse bestrebelsene. Det er ikke i samsvar med Guds orden at lys er blitt holdt tilbake fra vårt folk—den særlige sannhet for vår tid som de trengte for denne tid. Ikke alle våre forkynnere

som gir den tredje engels budskap, forstår virkelig hva som utgjør dette budskapet. Den nasjonale reformbevegelsen er av noen blitt betraktet som av så liten betydning at de ikke har ment det nødvendig å vie den mye oppmerksomhet, og de har endog følt at de ved å gjøre det ville bruke tid på spørsmål som er adskilt fra den tredje engels budskap. Måtte Herren tilgi våre brødre for at de således har tolket selve budskapet for denne tid.»

Folket må vekkes med hensyn til den nåværende tids farer. Vekterne sover. Vi er år etter. La de øverste vekterne kjenne den presserende nødvendigheten av å gi akt på seg selv, for at de ikke skal miste de anledninger som er gitt dem til å se farene.

«Dersom de ledende menn i våre konferanser ikke nå tar imot det budskap som Gud har sendt dem, og stiller seg på linje for handling, vil menighetene lide stort tap. Når vekteren, idet han ser sverdet komme, gir basunen en klar lyd, vil folket langs hele linjen gjenta advarselen, og alle vil få anledning til å gjøre seg rede til striden. Men altfor ofte har lederen stått nølende, som om han sa: 'La oss ikke ha for stor hast. Det kan være en feil. Vi må være varsomme så vi ikke slår falsk alarm.' Selve hans nøling og usikkerhet roper: 'Fred og sikkerhet.' Bli ikke opphisset. Vær ikke forskrekket. Det blir gjort langt mer ut av dette spørsmålet om den religiøse endringen enn det er grunnlag for. Denne agitasjonen vil helt dø bort.' Slik benekter han i virkeligheten det budskap som er sendt fra Gud, og advarselen, som var bestemt til å vekke menighetene, unnlater å gjøre sin gjerning. Vekterens basun gir ingen klar lyd, og folket gjør seg ikke rede til kampen. La vekteren ta seg i vare, så ikke sjeler blir latt tilbake til å gå fortapt på grunn av hans nøling og forsinkelse, og deres blod blir krevd av hans hånd.»

«Vi har i mange år ventet på at en søndagslov skulle bli vedtatt i vårt land; og nå som bevegelsen er like over oss, spør vi: Vil vårt folk gjøre sin plikt i denne saken? Kan vi ikke bidra til å løfte fanen og til å kalle fram dem som har aktelse for sine religiøse rettigheter og privilegier? Tiden nærmer seg med hast, da de som velger å adlyde Gud framfor mennesker, skal få kjenne undertrykkelsens hånd. Skal vi da vanære Gud ved å tie mens Hans hellige bud blir trådt under fot?»

«Mens den protestantiske verden ved sin holdning gjør innrømmelser overfor Roma, la oss våkne opp til å forstå situasjonen og betrakte den strid som ligger foran oss, i dens sanne sammenheng. La vekterne nå løfte sin røst og forkynne det budskap som er sannhet for denne tid. La oss vise folket hvor vi befinner oss i den profetiske historie og søke å vekke den sanne protestantismes ånd, idet vi vekker verden til erkjennelse av verdien av de privilegier ved religionsfriheten som så lenge har vært nytt godt av.

«Gud kaller oss til å våkne, for enden er nær. Hver time som går, er en tid med virksomhet i de himmelske forgårder for å gjøre et folk på jorden rede til å fylle sin rolle i de store scener som snart skal utspille seg for oss. Disse flyktige øyeblikkene, som synes å ha så liten verdi for oss, er tyngt av evige interesser. De former sjelenes skjebne til evig liv eller evig død. De ord vi uttaler i folkets ører i dag, de gjerninger vi gjør, den ånd som preger budskapet vi bærer fram, vil være en duft av liv til liv eller av død til død.»

«Mine brødre, er dere klar over at deres egen frelse, så vel som andre sjelers skjebne, avhenger av den forberedelse dere nå gjør til prøven som ligger foran oss? Har dere den glødende iver,

den gudsfrykt og hengivenhet som vil gjøre dere i stand til å stå når motstand blir reist mot dere? Hvis Gud noen gang har talt ved meg, vil den tid komme da dere skal bli ført fram for råd, og hvert sannhetens standpunkt som dere holder fast ved, vil bli underkastet skarp granskning. Den tid som så mange nå lar gå til spille, burde vies til det oppdrag Gud har gitt oss, å forberede oss for den forestående krise.» Testimonies, bind 5, 714–716.